

MÁRK EVANGÉLIUMA

12.

Jézus a templomban van egy nappal azután, hogy ismét megtisztította azt. Jézus földi élete utolsó hetének keddjét írjuk. Vasárnap ünnepélyesen bevonult Jeruzsálembe, kedden pedig visszatér templomba tanítványaival, ahol a vallási vezetők azonnal neki szegezik a kérdést, hogy milyen hatalommal cselekszik és kitől kapta a hatalmát.

A fejezet elején Jézus egy példázatot mesél el nekik:

Jézus ekkor példázatokban kezdett szólni hozzájuk: „Egy ember szőlőt ültetett, körülkerítette, borsajtót ásott, és őrtornyot épített. Azután bérbe adta munkásoknak, és idegenbe távozott.

Az Ézsaiás 5-ből láthatjuk, hogy hallgatói pontosan értették, hogy mire akar Jézus kilyukadni: „Dalt éneklek kedvesemről, szerelmesem szőlőjéről! Szőlője volt kedvesemnek kövér hegyoldalon. Fölásta és megtisztította a kövektől, beültette nemes vesszővel. Közepére tornyot épített, sajtót is vágatott benne. Várta, hogy jó szőlőt teremjen, de vadszőlőt termett!

Most azért, Jeruzsálem lakói és Júda férfiai, tegyetek igazságot köztem és szőlőm közt! Mit kellett volna még tennem szőlőmmel, amit meg nem tettem? Vártam, hogy jó szőlőt teremjen, miért termett vadszőlőt?

Most én megmondom nektek, mit teszek szőlőmmel: lerombolom a kerítését, hogy lelegeljék, kidöntöm a kőfalát, hogy összetiporják!

Hagyom, hogy elvaduljon: nem metszik, nem kapálják, fölveri a tövis és a gaz. Megparancsolom a felhőknek is, hogy ne adjanak rá esőt!

A Seregek URának szőlője: Izráelnek háza, és gyönyörű ültetvénye: Júda férfiai. Törvényességre várt, és lett önkényesség, igazságra várt, és lett kiáltó gazság!”

Amikor tehát Jézus így szólt: „Egy ember szőlőt ültetett, körülkerítette, borsajtót ásott, és őrtornyot épített”, akkor a hallgatóság fejében Jézus szavai azonnal összekapcsolódtak az Ézsaiás 5-el.

Azután bérbe adta munkásoknak, és idegenbe távozott. Majd amikor eljött az ideje, elküldött a munkásokhoz egy szolgát, hogy megkapja a részét a szőlő terméséből.

De azok megfogták a szolgát, megverték, és elküldték üres kézzel.

Ismét elküldött hozzájuk egy másik szolgát, ezt meg fejbe verték, és meggyalázták.

Újból küldött egy szolgát; ezt megölték, azután sok más szolgát is, akik közül némelyeket megverték, másokat megöltek.

Egy valakije volt még, a szeretett fia. Utoljára őt küldte el hozzájuk, mert így szólt: Fiamat meg fogják becsülni.

A munkások azonban ezt mondták maguk között: Ez az örökös, gyertek, öljük meg, és mienk lesz az örökség!

Megragadták, megölték, és kidobták a szőlőn kívülre.

Mit tesz hát majd a szőlő ura?

A példázat üzenete egyértelmű. Jézus a vallási vezetők ellen emeli fel hangját - a munkások ellen, akikre a gazda rábízta a szőlőskertjét, Izráel népét. Az Úr pedig elküldte hozzájuk szolgálait, a prófétákat, de rosszul bántak velük: megverték, megkövezték őket, és sokukat meg is ölték. Ezért végül Isten azt mondja: „Elküldöm az én szeretett Fiamat.”

Jézus tehát nem prófétaként, hanem Isten Fiaként érkezik. A vallási vezetők azonban elhatározták, hogy megszabadulnak tőle, hogy íly módon birtokba vehessék a szőlőskertet.

A kérdés tehát így hangzik: *„Mit tesz hát majd a szőlő Ura?”* – vagyis mit tesz Isten?

Eljön, és elveszíti a munkásokat, azután másoknak adja a szőlőt.

Az előző fejezetben láttuk, hogy Jézus megátkozza a fügefát, és ennek következtében az kiszáradt. Azért átkozta meg, mert nem termett gyümölcsöt - Izráel népe nem töltötte be Istentől kapott elhívását. Isten saját, különleges népének jelölte ki Izráelt, ők azonban nem teremték az Isten által várt gyümölcsöt.

Mit tesz hát a szőlő Ura? Elveszi ezektől a munkásoktól a kiváltságot és a lehetőséget, és másnak adja. Ezzel megnyílik az ajtó a pogányok előtt, Jézus pedig megprófétálja, hogy az eljövendő korban nem a zsidók, hanem a pogányok között munkálkodik majd Isten. Ma is láthatjuk, hogy a Szentlélek milyen hatalmas módon munkálkodik azokban, akik nem zsidók, de hitüket Jézus Krisztusba vetették.

Jézus a 118.-ik zsoltárból idéz, amely megjövendölte a Messiás dicsőséges bevonulását Jeruzsálembe.

Ezt az írást sem olvastátok: Az a kő, amelyet az építők megvetettek, az lett a sarokkő; az Úrtól lett ez, és csodálatos a mi szemünkben?”

A 118.-ik zsoltár 22.-ik versét, *„az a kő, amelyet az építők megvetettek, az lett a sarokkő;“* gyakran idézi az Újszövetség. Péter is ezt teszi, amikor beszédet tartott a vallási vezetők előtt az Apostolok Cselekedetei 4-ben. Pál is idézi a rómaiakhoz és az efézusiakhoz írt levelében.

A kő egyértelműen Jézust jelenti. A Dániel 2:35-ben egy prófeciát találunk arról a kőről, amelyet nem emberi kéz alkotott, amely ledöntötte az ottani pofeciában található szobrot, majd nagy hegygé lett, és elfoglalta az egész földet. Ez a kő Jézus Krisztus, akit az építők - a vallási vezetők - megvetnek, pedig Ő maga a sarokkő.

Létezik egy érdekes történet Salamon templomának építéséről. A köveket, amelyből a templomot építették, a kőfejtőben faragták ki, majd az építkezés helyszínére szállították, ahol azután egymásra rakták őket. Ezeket olyan precizitással faragták ki, hogy az összeillesztésnél nem volt szükség habarcsra, hogy az összetartsa őket. Olyan tökéletesen illeszkedtek egymáshoz, hogy egy késpengényi rés sem maradt az egymásra rakott kövek között. A szállítás előtt minden kőtömböt megjelöltek, hogy a helyszínen a megfelelő helyre tudják illeszteni.

A történet szerint egyszer érkezett a kőfaragóktól egy olyan kőtömb, amit az építők nem ismertek fel, mert úgy tűnt, hogy a szerkezetben sehol nem volt hely számára. Mivel nem tudtak a kővel mit kezdeni, félredobták. Évek múltán, az építkezés befejezéséhez közeledett, és kezdtek keresni a sarokkövet. Üzentek a kőbányába, hogy küldjék már el, de a kőfaragók leellenőrizték az elküldött kövek listáját, és azt mondták, hogy azt a követ már rég szállították. *„De nem kaptuk meg,“* hangzott az építők érve. *„Pedig innen elküldtük,“* volt a kőfaragók válasza.

Akkor valakinek eszébe jutott, hogy egyszer érkezett egy olyan kő, amivel nem tudtak mit kezdeni, ezért félredobták. A kő még most is ott állt, már benőtte a gaz, de azért megtalálták. Az a kő, amelyet az építők megvetettek, volt az épület sarokköve.

A 118.-ik zsoltárban olvastuk „Az a kő, amelyet az építők megvetettek, az lett a sarokkő; az Úrtól lett ez, és csodálatos a mi szemünkben?” hatalmas prófétikus jelentőséggel bírnak. Jézus tehát ebből a jól ismert zsoltárból idéz, és biztosítja őket afelől, hogy Ő maga a sarokkő, amelyre a zsoltár utal.

Ekkor szerették volna elfogni őt

Felismerték, hogy Jézus ellenük szólalt fel ezzel a példázattal.

de féltek a sokaságtól. Rájöttek ugyanis, hogy róluk mondta a példázatot. Ezért otthagyták őt, és elmentek.

Elküldtek hozzá a farizeusok és a Heródes-pártiak közül néhányat, hogy szóval csalják törbe. Odamentek tehát, és így szóltak hozzá: „Mester, tudjuk, hogy igaz vagy, és nem tartasz senkitől, mert nem veszed figyelembe az emberek tekintélyét, hanem az igazsághoz ragaszkodva tanítod az Isten útját.”

A szavaikkal próbálták Jézus kegyeibe férközni, csak azért, hogy azután csapdába ejtsék.

„Szabad-e adót fizetni a császárnak, vagy nem? Fizessük-e, vagy ne fizessük?”

Júdea római tartomány volt, ezért a kormányzót közvetlenül Rómából nevezték ki, és adókat róttak ki a Judeában élőkre.

Három alapvető adó létezett. Az ember tulajdonában levő földbirtok után tizedet kellett fizetni a gabona terméséből, ötödöt pedig a gyümölcsökből. A második adó egy 5 százalékos jövedelemadó volt, míg a harmadik az évenkénti egy dénár, melyet minden személynek a pusztaság létezéséért kellett kifizetnie a római kormánynak.

A zsidók gyűlölték az adórendszert, és nem akarták elismerni a felettük uralkodó római hatalmat. A Jézusnak feltett kérdést nagyon ügyesen fogalmazták meg, ugyanis bárhogy is válaszolt volna Jézus, csak vesztesként kerülhetett ki a helyzetből. Ha azt válaszolja, hogy helyes adót fizetni a császárnak, akkor a zsidók, akik gyűlölték az adót, elfordulnak tőle, és többet nem hallgatnak rá. Ha azonban azt mondja, hogy nem kell adót fizetni a császárnak, akkor azonnal beárulhadják őt, és elfogathatják lázadás szításának vádjával. Feltételezték, hogy Jézus ezt a kérdést nem ússza meg szárazon.

Ő pedig ismerve képmutatásukat, ezt mondta nekik: „Mit kísértetek engem? Hozzatok nekem egy dénárt, hogy megnézzem.”

A dénáron a mindenkori császár, abban az időben tehát Titusz arc képe volt. Érdekes, hogy Jézusnál nem volt egy dénár, hanem kérnie kellett egyet.

Hoztak egyet, és akkor Jézus megkérdezte: „Kié ez a kép és ez a felirat?” Ők pedig így feleltek: „A császáré.”

A felirat pedig: „Pontifus Maximus”.

Ekkor Jézus ezt mondta nekik: „Adjátok meg a császárnak, ami a császáré, és az Istennek, ami az Istené.”

Alapjában véve ezek az érmék a császár, a kormány tulajdonát képezték, az emberek ugyan használták őket, mert a kormány megengedte nekik. Ez napjainkban is így van.

Jézus mesterien kerülte el az elkészített csapdát.

És igen elcsodálóztak rajta.

Ezután szaduceusok is jöttek hozzá

A papok általában a szaduceusok közül kerültek ki, ebben az időszakban a főpap is mindig szaduceus volt. Materialisták voltak, akik a lelki dolgokkal nem törődtek, de a vallási hatalom az ő kezükben volt. Nem hittek az angyalokban és a halálból való feltámadásban sem.

Ezután szaduceusok is jöttek hozzá, akik azt mondják, hogy nincs feltámadás, és ezt kérdezték tőle:

„Mester, Mózes előírta nekünk, hogyha valakinek a testvére meghal, és asszonyt hagy hátra, de nem hagy gyermeket, akkor a testvére vegye el az asszonyt, és támasszon utódot az ő testvérének.“

Ez valóban Mózes törvényének része volt, Mózes 5. könyvében olvashatunk róla. A célja az volt, hogy a család neve ne haljon ki Izráelben. E törvény szerint ha valaki megnősült és meghalt mielőtt gyermekeket nemzett volna, a fiútestvérre hárult az a felelősség, hogy feleségül vegye az özvegyet. A házasságukból születendő első fiú az elhunyt testvér nevét viselte, hogy a meghalt testvér neve ne haljon ki.

Tételezzük fel, hogy te vagy az idő előtt meghalt férfi, és az öcséd nem akarja feleségül venni megözvegyült feleségedet, mert az asszony veled rosszul bánt, és ezt az öcséd is látta. Egy ilyen esetben el kellett menni a város kapujához, ahol a vének összegyűltek, hogy ítéletet hozzanak, és a férfi ezt mondhatta: „A testvérem gyermektelenül halt meg, de az özvegyét nem akarom feleségül venni.“ Ezután levette saruját és átnyújtotta azt az asszonynak, ami azt jelentette: „Asszony, ami engem illet, te egy ósdi piszkos cipő vagy. Semmi szín alatt nem veszek feleségül!” Az asszony ilyenkor arcul köpte a férfit, aki ugyan mentesült a felelősség alól, viszont ettől kezdve sarutlannak hívták. Ez a név arról árulkodott, hogy nem volt hajlandó megtenni azt, ami kötelessége lett volna.

Mózes első könyvében, még a törvény adatása előtt, olvashatjuk, hogy Júda, Jákob fia elvált testvéreitől, és csatlakozott egy adullámi emberhez, akinek Hirám volt a neve. Meglátott ott egy leányt, akit feleségül vett, és gyermekeket szült neki. Az első fiút Érnek nevezte el. Érnek Támár lett a felesége, de Ér meghalt, és a második fiú vette feleségül, de ő is meghalt. Volt Judának még egy fia, de még nagyon fiatal volt, ezért Júda azt mondta Támárnak: *„Maradj özvegyen apád házában, amíg felnő a fiam, Sélá.“*

Hosszú idő elteltével Támár prostituáltként öltözött, kiült az út szélére, és várta, hogy elhaladjon ott Júda, aki addigra már idős ember volt. Júda *„csatlakozott hozzá az úton, és ezt mondta: Hadd menjek be hozzád! Mert nem tudta, hogy a menyé az. De ő azt kérdezte: Mit adsz nekem, ha bejössz hozzám?“* Júda végül egy gyűrűt adott neki, és innen származik az szokás, hogy a

gyűrűt adunk ígéretünk szimbólumaként. Júda a gyűrűt zálogba adta Támárnak, mert megígérte, hogy küld neki egy kecskét a nyájából. Támár azonban nem bízott benne és ezért zálogot kért tőle, hogy biztosítsa magát afelől, hogy Júda biztosan elküldi a kecskét. Ezután Júda bement hozzá.

Támár úgy érezte, hogy becsapták, mert Júda nem akarta neki adni a harmadik fiát. Ezért fátyolozta el az arcát, hogy Júdát elcsábítsa. Miután Júda hazament, elküldött egy szolgát a kecskével, hogy kérje vissza a gyűrűt Támártól. A szolgó nem találta már ott Támárt. *„Akkor megkérdezte annak a helynek a lakói: Hol van az a parázna nő, aki Énaimnál az útfélen volt? Azok ezt felelték: Nem volt erre parázna nő.*

Visszatért tehát Júdához, és ezt mondta: Nem találtam meg. Annak a helynek a lakói is azt mondták: Nem volt erre parázna nő.“

Később eljutott Júdához annak a híre, hogy Támár teherbe esett, mire Júda megparancsolta, hogy vigyék ki és égessék meg. Támárt már majdnem kivégezték, amikor megüzente Júdának, hogy *„attól a férfitől lettem terhes, akié ez a gyűrű,“* és ezzel sarokba szorította Júdát.

A legérdekesebb az, hogy Jézus származási jegyzékében Támár is szerepel. Hát nem érdekes, hogy Isten ezen a vérvonalon keresztül hozta el a Fiát? Ő azonosulni tudott a bűnösökkel.

Egy hasonló esetet találhatunk Ruth könyvében. Elimélek és felesége, Naomi eladták földjüket, és fiaikkal - Mahlonnal és Kiljónnal - elköltöztek Moáb mezejére. Ott Mahlon és Kiljón megházasodott, Elimélek meghalt, majd később Naomi két fia is meghalt gyermektelenül, így a család neve kihalófélben volt.

Naomi később visszatért hazájába Ruth-tal. Boáz, Elimélek testvére, sógorházasság révén feleségül vette, és így ő lett a család megmentője, aki a család nevét megmentette a kihalástól. A Ruth-tal kötött házasságából született fia, Obéd lett, akinek a fia Isai, az övé pedig Dávid. Jézus vérvonalában tehát Ruth és Boáz is megtalálható.

A „megváltó”, „megmentő” rokon fogalma szorosan kapcsolódik Jézus vérvonalához, amely igen meghatározó Jézusra nézve. Jézus is azért jött emberi formát öltve, hogy a „rokonunkká” váljon, és megmentsen bennünket. Az ember ugyanis önmagát nem tudja megmenteni, üdvözíteni.

A szaduceusok tehát még messzebbre mennek, és előállnak egy képzelt esettel, amelyben hét fiútestvér szerepel:

Volt hét testvér. Az első megnősült, és amikor meghalt, nem hagyott utódot. A második is elvette az asszonyt, és meghalt úgy, hogy ő sem hagyott utódot. Ugyanígy történt a harmadikkal is, és a hét közül egy sem hagyott utódot. Végül meghalt az asszony is.

A feltámadáskor, amikor majd ezek feltámadnak, melyik lesz az asszony? Mert mind a hétnek a felesége volt.”

Ezen a képzeletbeli történeten keresztül a szaduceusok azt akarták érzékeltetni, hogy a feltámadás nagyon sok problémához vezethet. Ebben az esetben, például, hét testvér veszekszik egy asszony miatt, aki egyszer mindnyájuk felesége volt, de egyikük sem hagyott maga után utódot. Mások pedig, olyanokat kérdeznek, hogy amikor valaki egy veseátültetésen esik át, akkor ki kapja meg a vesét a feltámadás után. Ezek a problémák a tudatlanság következményei.

Jézus ezt mondta nekik: „Vajon nem azért tévelyegtek-e, mert nem ismeritek az Írásokat, sem az Isten hatalmát?

Mert az emberek, amikor már feltámadtak a halálból, nem nőülnek, férjhez sem mennek, hanem olyanok, mint az angyalok a mennyekben.

A szaduceusok, mivel materialisták voltak, ezért Mózes öt könyvének kivételével a teljes Ószövetséget elutasították. Azt állították, hogy Mózes könyveiben egyetlen helyen sem tanít az Írás a feltámadásról vagy a halhatatlanságról. Azt mondták, hogy ez csak később, a próféták írásaiban jelent meg. Jézus ezért visszakalauzolja őket Mózes könyveihez:

Arról pedig, hogy feltámadnak a halottak, vajon nem olvastátok Mózes könyvében, hogy mit mondott neki Isten a csipkebokornál: Én vagyok Ábrahám Istene és Izsák Istene és Jákób Istene? Az Isten nem a holtak Istene, hanem az élőké. Ti tehát nagyon tévelyegtek.”

Mózeszt idézve, Jézus kivédte a szaduceusok támadását, és elhalgattatta őket.

Ekkor odament az írástudók közül egy, aki hallotta őket vitázni, és mivel tudta, hogy Jézus jól megfelelt nekik, megkérdezte tőle: „Melyik a legfőbb az összes parancsolat közül?”

Ez az írástudó figyelemmel kísérte az eseményeket, és Jézus kiváló válaszaival lenyűgözte őt. A magyarban azt olvashatjuk, hogy feltett egy kérdést, míg az angol fordítás azt írja, hogy egy őszinte kérdést tett fel neki. Ebből kifolyólag az előzőekben feltett kérdések nem voltak őszinték. Az őszinte kérdésre őszinte választ várnak, a nem őszinte kérdés viszont nem választ vár, hanem csak vitába akar szállni a másik féllel, saját igazának bizonygatására. Ebben az esetben nem is érdekli a másik válasza, mert az eleve rossznak számít, és ezt akarja bebizonyítani.

Sokszor velünk is előfordul, hogy minden őszinteséget nélkülöző kérdéseket tesznek fel az emberek. Gyakran már az elhangzó kérdésből megállapítható, hogy valaki őszintén kérdez-e, vagy csak vitatkozni akar. Amikor valaki azt a kérdést teszi fel nekem, hogy miért nem merítjük be az embereket abban a pillanatban, hogy befogadják Jézust, tudom, hogy honnan fúj a szél. Aki ilyent kérdez, az nem a válaszra vár, hanem csak vitába akar szállni velünk. Egyesek szerint, ugyanis, ha valaki az Úr befogadása és a bemerítkezés között meghal, akkor elkárhozik, ezért létfontosságú, hogy azonnal bemerítkezzen. A kérdés feltevésekor már tudni lehet, hogy nem őszinték.

Nem szeretek vitába bocsátkozni az Igével kapcsolatban, és amikor megérezem, hogy a kérdés nem őszinte szándékból fakad, akkor nincs kedvem tovább beszélgetni - nem akarok meddő, hiábavaló vitákba bocsátkozni. Ha valaki tudatlan akar maradni, maradjon hát tudatlan. Ez rám ugyanúgy vonatkozhat, mint bárki másra.

A 28.-ik versben az írástudó azonban őszinte kérdéssel fordul Jézushoz, és ez egy olyan kérdés, amellyel mindenkinek foglalkoznia kellene, aki megbizonyosodott Isten létezéséről. Ha hiszed, hogy Isten létezik, akkor nem álhatsz meg itt, más dolgokon is el kell gondolkozzál.

Én egy istenfélő, keresztény otthonban nevelkedtem, szinte az első naptól fogva hittem Jézus Krisztusban. 13 napos koromtól folyamatosan gyülekezetbe vittek, ott aludtam édesanyám ölében a sorok között. Gyülekezetben nőttem fel, azt a légkört szívtam magamba, mégis, ahogy minden kamasz, én eljutottam arra a pontra, hogy magamnak kellett kialakítanom egy személyes kapcsolatot Istennel.

A saját alapomat kellett leraknom, a saját teológiámat kellett kialakítanom, és a hitem saját épületét kellett felépítenem. Amikor egy olyan időszakon mentem át, amely hitemet intellektuális kihívás elé állította a filozófia- és biológiaórákon, akkor egy rövid ideig mindent megkérdőjeleztem, még Isten létezését is.

Elkezdtem azon gondolkodni, hogy vajon hiszem-e azt, hogy Isten létezik? Arra gondoltam, hogy mi van, ha mégis van valami az ateizmusban? Mi van, ha a kereszténység tényleg csak az emberi képzelet szüleménye? Néhány héten át nagyon szenvedtem, és úgy éreztem, mintha vízben lebegnék, és csak egy hajszálon múlt, hogy nem süllyedtem el.

De aztán arra a megállapításra jutottam jutottam, megvizsgálva a körülöttem levő világegyetemet, hogy könnyebb elhinnem azt, hogy Isten létezik, mint azt, hogy Isten nem létezik. Ugyanis annak, akik azt állítják, hogy Isten nem létezik nagyon sok mindent meg kell magyaráznia: hogyan lehetséges az, például, hogy látunk, hallunk, járni tudunk, érzékelünk dolgokat, érzelmeink vannak, és van emlékezetünk. Vajon a puszta véletlennek köszönhető, hogy rendelkezünk ezekkel a képességekkel?

Arra a következtetésre jutottam, hogy ha nem hiszek Isten létezésében, akkor túl sok megválaszolatlan kérdés merül fel. Itt döntöttem el végleg, hogy hiszek Istenben.

Erre azt mondhatná valaki, hogy ez nem nagy szám; de amikor az ember süllyedőfélben van, akkor óriási dolog, hogy a lába újra szilárd talajon állhat.

Eldöntöttem, hogy hinni fogok Istenben, de a történet itt nem ért véget. Isten valóban létezik; erre a következtetésre a teremtés megvizsgálásával jutottam, miközben láttam, hogy mindennek célja van, megfigyeltem a természet érzékeny egyensúlyát. Láttam az oxigén és nitrogén körforgását, láttam, hogy miként oszlanak el a Földön a szárazföld és az óceánok, 1/3-2/3 arányban. Ezt valakinek így kellett megterveznie, más magyarázat nincs. Ezek a feltételek, ugyanis, alapvető fontosságúak az ember létezéséhez.

Istennek mindennel célja volt - az én életem megtervezésével is. Ha Istennek célja van az életemmel, akkor fel kel tegyem a kérdést: Mi Isten célja?

Az az írástudó, aki odament Jézushoz szintén erre a pontra jutott el és feltette a kérdést: Mi Isten célja az én életemmel? A következőt kérdezte: „*Melyik a legfőbb az összes parancsolat közül?*” Nem azt kérdezi, hogy melyik az első parancsolat kronológiai sorrendben, hisz Isten első parancsa az volt, hogy Ádám és Éva ne egyenek annak a bizonyos fának a gyümölcséből. A kérdés arra irányul, hogy melyik a legfontosabb parancsolat:

Jézus így válaszolt: „A legfőbb ez: Halljad, Izráel, az Úr, a mi Istenünk, egy Úr,

Jézus itt visszatér Mózes 5.-ik könyvéhez, a Sémához, a „Halld, oh Izráel...” részhez. Ez az a rész, amelyet a zsidók a csuklójukra csatolva elrejtene, illetve a homlokukra csatolva hordanak. Régen, amikor ünnepnapokon összegyűltek a Templom-hegyen, ezt egyre hangosabban és hangosabban, egy emberként kántálták: „Halld, oh Izráel, a mi Istenünk egy Úr.”

Nagyon érdekes, hogy még itt a Sémában is, ami a legfontosabb parancsolat, a héber eredetiben az „egy” szó helyén az „ahad” szerepel, amely több részből összetevődő egységet

jelent. Létezik egy másik héber kifejezés is, amit szintén úgy fordíthatunk, hogy „egy”, ez a „jakid”, ez azonban egy abszolút egységet jelent.

Például, nekem ugye egy jobb és egy bal kezem van, de azokon a kezeken 5 különböző ujj található, vagyis a kezem egy több ujjból álló egység. Vagy vegyünk egy másik példát: a tojás tojáshejéből, tojássárgájából és a tojásfehérjéből áll, de attól még egyetlen tojáról van szó. Tehát itt is több részből összetevődő egységet találunk. Az Ige azt mondja, hogy „ketten lesznek egy testté”. A héber eredetiben az egy helyén itt is az „ahad” szerepel, mert két ember alkot majd egy egységet.

Ebben az igeszakaszban azt olvassuk, hogy „az Úr a mi Istenünk egy (ahad) Úr” - egy több részből álló egység. Az is érdekes, hogy ebben az ígérésben és másutt is az Újszövetségben, a „yahve” kifejezést a görögben „kurios”-nak fordították, ezzel a névvel pedig Jézust szokták illetni – és ez nem tetszik a Jehova Tanúinak. Ha tehát olyan különleges hangsúlyt kellene fektetni a „Jehova” névre, akkor miért nem tartotta ezt olyan fontosnak sem Jézus, sem az Újszövetség írói. A Filippi 2:9-ben olvashatjuk: *„Ezért fel is magasztalta őt Isten mindenek fölé, és azt a nevet adományozta neki, amely minden névnél nagyobb, hogy Jézus nevére minden térd meghajoljon, mennyieiké, földieké és földalattiaké; és minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr („kurios”) az Atya Isten dicsőségére.”* Ez egy érdekes probléma, amellyel a Jehova Tanúinak meg kell küzdeni.

Jézus azt mondja, hogy a legalapvetőbb dolog, hogy megismerd az igaz, élő Istent. De amikor oly sok vallás létezik a világon, akkor honnan tudhatjuk, hogy melyik az igaz, élő Isten?

Ez volt számomra a második lépés, amikor elkezdtem kiépíteni saját kapcsolatomat Istennel. Ezért egy ideig tanulmányoztam a muzulmán vallást, a Buddhizmust, és behatóan kezdtem tanulmányozni a Bibliát is. Ha Isten valóban létezik, és valóban egy céllal teremtett engem, akkor már az emberiség kezdeti időszakában meg kellett mutatnia magát az embereknek, és fontos, hogy kinyilatkoztatását egészen a mai napig meghosszabbítsa.

Ennek alapján minden olyan múltbeli vallási rendszert elutasítottam, amelyek ennek a kritériumnak nem felelt meg. Így módon a görög vagy a római mitológia, és néhány más vallás sem ment át a rostán, mert ezek inkább csak a múlt részét képezik, de ma már nem léteznek. Ha ezeket is elfogadnám, akkor ez azt jelentené, hogy Isten nem tudja fenntartani az Ő kinyilatkoztatását a jelenig, tehát nem is érdekli a mai ember.

Ezen kívül elutasítottam a közelmúltban megjelent új vallásokat is, hiszen ezeknek a képviselői azt állítják, hogy Istentől különleges kijelentést kaptak, ami mindeddig rejtve maradt az emberek előtt. Most azonban micsoda áldás, hogy megjelent ez a próféta, akinek segítségével igazán megérthetjük Istent. Ha ezeket nem utasítom el, az azt jelenti, hogy a múltban élt és meghalt emberek nem ismerhették az igazságot, és Istent nem érdekelte az, hogy velük mi történik.

Tudtam tehát, hogy Isten olyan kinyilatkoztatására van szükség, amely már az emberi történelem kezdetén is megvolt, és a mai napig megmaradt. Ezért választottam ki a három már említett vallást tüzetesebb vizsgálatra.

Ahogy az Igét tanulmányoztam, egyre erősebben meggyőződtem arról, hogy a Biblia valóban Isten kinyilatkoztatott Igéje. Ma már kétség sem fér ehhez, mert tudom, hogy a Biblia Isten kinyilatkoztatása, és teljesen elkülönül az emberalkotta vallási rendszerektől, gyakran azoknak ellentmondva.

A vallási rendszerek ugyanis arról szólnak, hogy az emberek megpróbálják elérni Istent; a kereszténység viszont arról, hogy Isten próbálja elérni az embereket. A vallások arról szólnak, hogy az embernek elég jóvá kell válnia ahhoz, hogy Isten elfogadhassa őt; a kereszténység szerint viszont soha nem lehetünk elég jók ahhoz, hogy Isten elfogadhasson bennünket - ezért egyszerűen bízunk kell Isten kegyelmében. Jócselekedeteink alapján nem kerülhetünk be a mennybe, és ezek révén nem üdvözülhetünk, csak kegyelem által lehet üdvösségünk. A kereszténység azt mondja, hogy semmit sem tehetünk, hogy méltóvá váljunk Isten elfogadására, de el kell fogadjuk az Ő kegyelmét, szeretetét és irgalmát. Ezt tehetjük, és ezt ajánlja fel Isten számunkra az Ő Fián, Jézus Krisztuson keresztül. Isten el tud érné bennünket, mi azonban saját erőnkől nem tudjuk elérni Őt.

A Biblia olvasása közben egyre inkább lenyűgöztek a benne található próféciaák, amelyek bizonyítják, hogy az Ige Istentől ihletett, és Tőle származik. Isten azt mondja: „Én vagyok Isten, nincs senki hozzám hasonló. Előre megmondom nektek dolgokat azért, hogy amikor megtörténnek, akkor lássátok, hogy én vagyok az ÚR.”

Jézus azt mondja a János 13:19-ben, hogy *„már most, mielőtt ez megtörténik, megmondom nektek, hogy amikor meglesz, higgyétek, hogy én vagyok.”* Az Ige tele van olyan próféciaakkal amelyek a mostani időkre is vonatkoznak, és ezek által jobban megérthetjük, hogy mi is történik körülöttünk.

Izrael állam ismét létrejött, akár elismerik ezt az arab szomszédok, akár nem. Isten előre megjövendölte, hogy összegyűjti majd népét, és ez megtörtént, a prófécia beteljesedett. Az ilyen és ehhez hasonló próféciaák bizonyítják Isten létezését, és minden ember számára a legfontosabb az, hogy felfedezze az igaz, élő Istent.

Ezután egy személyes kapcsolatba kell kerülni Istennel:

„és szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes elmédből és teljes erődből.”

Isten álljon mindenek felett, Ő álljon az életed középpontjában. Tudnod kell, hogy minden ember élete valamilyen tengely körül forog, minden ember életének van középpontja. Fontos, hogy megvizsgáld magad, és meglásd, hogy mi a te életed középpontja. A legtöbb ember életének középpontjában önmaga áll, és énközpontú életet él.

A Biblia azonban biztosít minket afelől, hogy az énközpontú élet ürességet és frusztrációt okoz. Ennek tipikus példája a Prédikátor könyve, amelyet az a Salamon írt, aki egy énközpontú életet élt, mindent önmagáért tett, és élete végén kétségbeesetten így kiált: *„Igen nagy hiábavalóság, minden hiábavalóság!”* Pedig mindent elért, és mindent megszerzett, amit akart. Mivel azonban saját maga volt életének középpontjában, ezért ezek a dolgok nem elégitették meg őt, így élete végére megkeseredett.

Ez történik azzal az emberrel, aki csak önmagáért él. Az út végén visszanéz, és azt mondja, hogy nem volt érdemes élni, az élet egy nagy tévedés, egy nagy vicc, és nincs sem értelme, sem célja. A véletlen folytán születtem, így is hagyom el a világot. Az egésznek nincs értelme, hiábavaló és üres az élet. Ezt csak azért érzed így, mert te magad állsz az életed középpontjában, pedig valójában Istent kell a középponttá tenni. Jézus szerint a legfontosabb,

hogy Isten legyen életed középpontja, szeresd Őt és létesíts vele egy mély, bensőséges kapcsolatot.

A második ez: Szeresd felebarátodat, mint magadat.

Ez a második legfontosabb parancsolat, amelyet nem tudunk megtenni, ha nem Isten áll életünk középpontjában. Jézus ismét csak azt mondja, hogy hagyjunk fel az énközpontú életünkkel, mert tulajdonképpen a felebarátunkat kellene úgy szeretnünk, mint önmagunkat.

Nincsen más, ezeknél nagyobb parancsolat.”

Ez a két parancsolat összefoglalja az Szentírást - a prófétákat, valamint a teljes Ószövetséget - és megmutattja, hogy az egész élet az Istennel való szeretetteljes kapcsolatról szól. Mindez segítségünkre van abban, hogy a felebarátainkkal is értelmes kapcsolatunk legyen. Életünk függőleges tengelyét Isten kell, hogy képezze, és ha ez így van, akkor az emberi kapcsolataink vízszintes tengelye is rendben lesz.

Legtöbbször azonban ezzel a vízszintes tengellyel sok a probléma, sokszor nagyon betegek és zűrzavarosak az egymásközöti kapcsolatok. Így, az ember inkább magába fordul, megvizsgálja, hogy miért reagál így, miért kel ki magából, miért ordít, miért üldözi el maga mellől az embereket, miért olyan antiszociális.

Az orvosok válasza erre, hogy ha ezt meg azt kell tenned, be kell vened ezt az adag gyógyszert - ami egyébként nem segít -, és akkor minden jóra fordul. A lényeg az, hogy az ember megpróbál valamiféle egyensúlyt teremteni az emberi kapcsolataiban a vízszintes tengely mentén. Amint az egyik területen sikereket tapasztal, a másikon már fel is borult az egyensúly, és ismét fejvesztve rohanhat tüzet oltani. A süllyedő hajó valamelyik részén mindig beszivárogni látszik a víz, és az élet egy nagy hullámvasútnak tűnik.

Az ember nem veszi észre, hogy nem a vízszintes tengelyre kellene először koncentrálni, hanem a függőlegesre, a központi tengelyre. Minden problémánk gyökere az Istennel való kapcsolatunk hiányában ill. „meghibásodásában“ keresendő. Amíg a központi tengely sérült, addig az egyensúly nem fog helyreállni. Az egész élet tényleg egy nagy hullámvasút lesz, és a végén az ember annyira belefárad, hogy csak egyetlen dolgot akar: leszállni.

Tehát az első lépés, hogy hozd rendbe a kapcsolatodat Istennel, ismerd meg és szeresd Őt; és akkor meg tudod valósítani a második lépést is: *„Szeresd felebarátodat, mint magadat.“*

Az írástudót megnyugtatta Jézus válasza, és azt mondta:

Az írástudó ezt mondta neki: „Jól van, Mester, helyesen mondtad, hogy egy Isten van, és rajta kívül nincsen más; és ha szeretjük őt teljes szívünkkel, teljes elménkkel és teljes erőnkkel, és ha szeretjük felebarátunkat, mint magunkat, sokkal több az minden égő és véres áldozatnál.” Jézus pedig, amikor látta, hogy értelmesen felelt, ezt mondta neki: „Nem vagy messze az Isten országától.”

Amikor egy ember életének középpontjába Isten kerül, akkor az ember belép Isten országába, hiszen Isten országa arról szól, hogy valóban a Király ül a trónon. Abban a pillanatban, hogy meghajtod fejed, és leteszed életedet Isten elé, akit életed Urának és Királyának fogadsz el, beléptél az Ő országába. Senki sem szogálhat azonban két urat, senkinek sem lehet két királya.

Ha te ülsz a saját életed trónján, és egy énközpontú életet élsz, akkor nem értél még be Isten országába, és nem is léphetsz be addig, amíg ilyen életet élsz. Az írástudó kezdte mindezt megérteni, és ezért is mondta neki Jézus, hogy „nem vagy messze az Isten országától”.

És többé senki sem merte őt megkérdezni.

Amikor Jézus a templomban tanított, ezt a kérdést vetette fel: „Hogyan mondhatják az írástudók, hogy a Krisztus a Dávid Fia?”

Ez a tanítás ismert volt, hisz azt tanították, hogy a Messiás Dávid leszármazottja lesz, mert számos prófécia utal erre az Ószövetségben. Egyik szerint a Messás ül majd Dávid trónján, Ő lesz az a vesszőszál, amely kihajt Isai törzsökéről, stb. Isten megígérte Dávidnak, hogy Ő épít neki házat, amelyből Dávid megértette, hogy a Messiás az Ő leszármazottja lesz.

Jézus tehát ezért kérdezi, hogy „Hogyan mondhatják az írástudók, hogy a Krisztus a Dávid Fia?”

Maga Dávid mondta ezt a Szentlélek által: Így szólt az Úr az én uramhoz: Ülj a jobb kezem felől, amíg lábad alá nem vetem ellenségeidet.

Ha tehát maga Dávid mondja őt Urának, akkor hogyan lehet a Fia?”

Az akkori patriárkális társadalomban az apa élete végéig irányított, szavát törvényként tisztelték, még akkor is, ha fiai már 80-90 évesek voltak. Abban a kultúrában tehát elképzelhetetlen volt, hogy egy apa a fiát urának nevezze. Ha azonban a Messiás Dávid leszármazottja, akkor mért hívja Dávid Urának a Szentlélek által?

A nagy sokaság szívesen hallgatta őt.

Tanítás közben így szólt Jézus: „Őrizkedjete az írástudóktól, akik szeretnek hosszú köntösben járni, és szeretik, ha köszöntik őket a tereken, szeretnek a főhelyeken ülni a zsinagógákban és az asztalfőn a lakomákon; felemésszik az özvegyek házat, és színlelésből hosszan imádkoznak: ezekre vár a legsúlyosabb ítélet.”

Nagyon nehéz számomra kifejezni, hogy mit érzek azokkal kapcsolatban, akik vallásos álca alatt, vallási célok nevében kiszipolyozzák az embereket. Fiatalkoromban nem is akartam lekipásztor lenni, hanem már általános iskolás koromban elhatároztam, hogy idegsebész leszek. Már gyermekkoromban is teljesen lenyűgözött az agy működése. Minden ezzel kapcsolatos könyvet kiolvastam a könyvtárból, minden szükséges órára el is mentem, ami felkészített erre a hivatásra.

A legtöbb általam ismert lelkész ellen volt némi kivetnivalóm. Nem éreztem, hogy ők igaz, őszinte, normális emberek lennének. Nagyon sok képmutatást láttam, és ez zavart engem, ezért aztán sohasem tűztem ki célomul, hogy Istent főállásban szolgáljam.

Aztán az Úr elkezdett szólni a szívemhez: éreztem, hogy a szolgálatra hív, én pedig tiltakoztam: „Uram, én nem akarok olyan lenni, mert túl normális vagyok, nem szívesen hordok öltönyt és nyakkendőt, és szeretek sportolni.” Az Úr azt kérdezte, hogy „Ki mondta neked, hogy állandóan nyakkendőt kell hordanod, és ki mondta, hogy már többé nem élvezheted a sportot, és ki mondta, hogy nem lehetsz átlagos?”

Szerintem én egy nagyon is normális, átlagos ember vagyok. Nem próbálom azt a látszatot keltetni, hogy jobb vagy lelkibb lennék bárkinél. A pénzre vonatkozó manipulációs technikák nagyon zavartak, és azt mondtam az Úrnak, hogy én képtelen vagyok arra, hogy az emberektől pénzt kérjek. Az Úr biztosított afelől, hogy Ő gondoskodik majd a szükségleteimről.

Elszomorít amikor látom, hogy egyesek mily sokféle módszert, eszközt vetnek be, hogy az emberekből valamilyen célra pénzt csikarjanak ki.

Amikor Jézus leült a templomi persellyel szemben, nézte, hogyan dobja a pénzt a sokaság a perselybe. Sok gazdag sokat dobott bele,

Jézus korábban már foglalkozott ezzel a kérdéssel, és azt mondta a tanítványainak, hogy „ne legyetek olyanok, mint a farizeusok, akik trombitákkal igyekeznek mindenkivel tudatni, hogy most éppen az Úrnak adakoznak. *„Ne tudja a jobb kezed, hogy mit csinál a bal... Adj titokban az Atyádnak, és megjutalmaz téged.“* Ne az emberi elismerésért tedd, amit teszel.” Jézus tehát figyelte, hogy a gazdagok milyen hangosan adakoztak Istennek.

egy szegény özvegyasszony pedig odamenve beledobott két fillért, azaz egy krajcárt. Jézus odahívta tanítványait, és ezt mondta nekik: „Bizony, mondom néktek, hogy ez a szegény özvegyasszony mindenkinél többet dobott a perselybe. Mert mindannyian fölöslegükből dobtak, ő azonban szegénységéből mindazt beledobta, amije csak volt, az egész vagyonát.”

Isten soha nem az ajándékunk nagyságát nézi, hanem azt, hogy mindez nekünk mibe került. Dávid is azt mondta, hogy ő nem ad olyat az Úrnak, ami neki semmibe sem került. Pál apostol a korintusiakhoz írt levelében arra kér bennünket, hogy vizsgáljuk meg önmagunkat, hisz ha mi tesszük ezt, akkor Isten nem ítél meg bennünket.

Arra bátorítalak, hogy vizsgálj most meg önmagad, vizsgálj meg a szívedet. Tudod-e őszintén azt mondani, hogy a szíved, az életed középpontjában Isten áll? Az életed körülötte forog? Mert ha nem, akkor távol állsz az Ő országától, és egy olyan úton haladsz előre, amely szomorúsághoz, ürességhez vezet.

Arra biztatlak, hogy fedezd fel az igaz, élő Istent! Álljon Ő az életed középpontjában! Szeresd Őt teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes elmédből és teljes erődből, és akkor megtapasztalhatod, hogy milyen életet szánt Isten eredetileg az embernek: egy bővülő és kiteljesedett életet.